

ЗМІСТ

<i>ВЕСНОЮ</i>	3
ВСЕ, ШО ТІЛЬКИ Я ЧУВ	4
СИНІ ОЧІ	5
ТИ ІДЕШ	6
СОЛОВ'Ю МАЛИЙ	7
МОЛОДІ ЛІТА	9
ЧИ ТЯМИШ?	10
В ОЧАХ ТВОЇХ Я НЕБО БАЧУ	11
НЕ ПРИГАДУЙ МЕНІ ТОЇ ХВИЛІ!	12
ЗАБУТИ – АЛЕ ЯК?	13
НЕ ПРОКЛИНАЙ МЕНЕ!	14
ЗЕЛЕНИЙ ЗЕЛЕМІНЬ	15
ЗАБУДЬ! ПОКИНЬ!	16
КУДИ НЕ СТУПЛЮ	17
БУВАЄ, В ВЕЧІРНЮ ГОДИНУ	18
ЧАСОМ НА ПРОХОДІ В ГОРОДІ	19
ЧАС РІКОЮ ПЛИВЕ	20
БУВАЄ	21
КОЛИ Б	22
СТАЛОСЯ	23
І Я МАВ СВІЙ РОЖЕВИЙ СОН	24
ПОМЕЖИ НАМИ	25
НЕ ЗНАЮ, ДЕ ВОНА	26
З ТЕТМАЙЄРА	27
МИ ЙШЛИ З СОБОЮ	28
ЗАБУЛА ТИ	29
КОЛИ ТИ, МИЛА	30
РОЗВІЯЛИСЯ СНИ МОЇ РОЖЕВІ	31
ВЕЧІРНЯ ПІСНЯ	32
ДЕ Ж ТИ?	33
РОЖЕВИЙ КВІТЕ	34
СНИШСЯ МЕНІ	35
МІЙ СПІВ	37
ЧОГОСЬ ОЧІ	38
КАРТИНКА	39
СУБОТА. ВЕЧІР	40
ВІЗ ЖИТТЯ	41
Я ВАС ЖАЛЮЮ	42
З ПУШКІНА	43
Я ЗНАЮ	44
ЖАЛЬ	45
НЕ РАЗ ОБГОРНУТЬ БЕЗТАЛАННУ ДУШУ	46
ВЕЛИКИЙ БАЧУ ТИХИЙ САД	47
СКІЛЬКИ РАЗІВ	49
ДИВНИЙ СУМ	51
В ГОРОДІ ДУХА	52
ХОДИТЬ ВІТЕР ОЧЕРЕТОМ	53
ПЕРШИЙ БАЛ	54
ЛЮБЛЮ Я ТИХУ НІЧ	55
ЗИМОЮ	56
ЖИТТЯ БУДЕННЕ	57
ЗГАДКИ З ДИТЯЧИХ РАННІХ ЛІТ	58

НА НОВИЙ РІК.....	59
БУРЯ.....	60
ТІШСЯ.....	62
НЕДІЛЯ ВЕЧІР.....	63
ПІД ВЕЧІР.....	63
НЕ ВІДБИРАЙТЕ НАДІЇ.....	65
О, СТІХИ МОЇ НИЗЬКІ.....	66
ЯК РАНКОМ НА ВЕСНУ.....	67
ВЕСНА.....	68
СЕРЕД НОЧІ.....	69
СТАРА ДИТИНА.....	71
СКІЛЬКИ СНІВ.....	72
ТЕРЦИНА.....	73
ДО РІДНОГО КРАЮ.....	74
ЦИТЬ, СЕРЦЕ.....	75
* * *.....	77
* * *.....	78
* * *.....	79
* * *.....	80
* * *.....	81
* * *.....	82
* * *.....	83
* * *.....	84
* * *.....	85
* * *.....	86
* * *.....	87
* * *.....	88
Я ЛИШУСЬ САМ. * * *.....	88
* * *.....	90
* * *.....	91
* * *.....	92
* * *.....	93
ОСТАННІЙ ПТАХ В ВИРІЙ ЛЕТИТЬ.....	95
МИНУЛО ЛІТО.....	96
ГЛУХА І ЗИМНА ОСІНЬ.....	97
ЛИСТКАМИ ВІТЕР КОТИТЬ.....	98
ОСІННЯ НІЧ НА СЕЛІ.....	99
ГОСТИНА.....	100
НЕ ЛЮБЛЮ ОСІННЬОЇ НОЧІ.....	101
СПОГАД.....	103
ЖУРАВЛІ.....	105
МІЙ ШЛЯХ.....	106
ЛИСТКИ ПАДУТЬ.....	107
БАЧИШ?.....	108
ЦИТЬ!.....	109
ОСІННІЙ СІРИЙ ДЕНЬ.....	110
СОНЦЕ ГАСНЕ.....	111
ПОКРИТА ТРАВОЮ ВИСОКА МОГИЛА.....	112
ПЕРШИЙ СНІГ.....	113
ВІДЧИНИЛИСЯ НЕБЕСНІ ШЛЮЗИ.....	114
ГІСТЬ.....	115
КОЛИ В САДІ.....	116
ГУСТА ІМЛА.....	117
FINALE.....	118

БОГДАН СИЛЬВЕСТРОВИЧ ЛЕПКИЙ (біографія)..... 119

BECHHO

ВСЕ, ЩО ТІЛЬКИ Я ЧУВ

Все, що тільки я чув,
Та сказати не вмів,
Я у тобі відчув,
Я у тобі узрів.

Ти — гармонья красок,
Ти — мелодія слів,
Ти — багатство думок,
Джерело вічних снів.

Ти — криниця туги,
Що в безмежний простір
До добра і краси
Пориває мій зір.

Ти — підойма стремлінь,
Ти — підмога для сил,
Відпочинок і тінь
Для знеможених крил.

Ти — на вічний мій біль
І отруя і лік,
Ти — нездійснена ціль,
Будь моєю вовік!

СИНІ ОЧІ

Бачу очі твої сині.
Ніби сонце по долині,
Ходять, блудять все по мені.

Над чолом моїм витають,
Над повіками блукають,
Мов слідів своїх шукають.

Очі ж ви мої кохані!
Чую дотик ваш на скрані,
Як бальзам на хорій рані.

ТИ ІДЕШ

Ти ідеш. Ти ідеш, за тобою
Мої мислі, як тінь, поступають,
Вони правлять твоєю ходою,
Куди ступиш — твій крок кожний знають.

Ти заснеш. Ти заснеш, над очима
Мої думи літають, як мушка,
І з вечірніми граються снами,
І про мене шепочуть до вушка.

СОЛОВІЮ МАЛИЙ

Соловію малий,
Перестань щебетати!
Бо не годен я в хаті своїй
Від твого співу спати.

Бо твій спів голосний,
Це твоє щебетання
Розбудило минулі часи
І забуте кохання.

От здається мені,
Що літа не минули,
Лиш, втомившись жаром палким,
На хвилину заснули.

І здається мені,
Що, зак' місяць засвітить,
Розцвітуться наново в душі
Любові ярі цвіти.

Зашумить в жилах кров,
Як потоки на весну.
Ах! Бо має правдива любов
Якусь силу чудесну.

Запалають думки,
Мов зірки на блакиті,
І вірлом сизокрилим вони
Понесуться по світі.

А між ними одна,
Мов рання зоря-мрія.
І, як сонце, пречиста, свята,
Розгориться надія.

І не буде мені
На всьому світі впину,
Як наскучить болото землі,
То до неба долину.

А навкучиться рай,
То знов на землю впаду
І до тебе, найкраща, прийду
На вечірню розраду.

Й розкажу я тобі,
Де бував я, що видів,
Що подобав собі, покохав,
А що я зненавидів.

Як взористий килим,
Кину думи під ноги.
І по ньому на стрічу судьбі
Підемо без тривоги.

.....

Соловію малий,
Перестань щебетати!
Бо не можу я в хаті своїй
Від твого співу спати.

МОЛОДІ ЛІТА

Молоді літа,
Калиновий квіт —
Мов одна велика казка
Весь господній світ.

Розцвілись сади,
Розспівалися,
Ніби квіти всі і птахи
Закохалися.

І потоки всі
Розшумілися,
Ніби то й вони за щастям
Розлетілися.

Грає молодість,
Мов у жилах кров,
Розпирає людські груди
Воля і любов...

Гей, цвіли сади,
Розцвіталися!
Та куди ж то тії чари
Заховалися?

Розпливлися вони,
Ніби вітру шум,
Та лишили за собою
Кілька тихих дум.

ЧИ ТЯМИШ?

Чи тямиш? Ясний, теплий день,
Шумить в ріці вода,
З блакиту капає огонь
До людського нутра.
Ніде ні хмарки, тишина,
Лиш серце б'є, шумить ріка, —
Чи тямиш?

Чи тямиш? Пара білих рук —
Як пара білих крил,
Рожевих уст солодкий звук,
Волосся — шум вітрил.
Крові удар, і серця стук,
І повинь чарів, море мук —
Чи тямиш?

Чи тямиш?.. Ах, минає чар,
І в'яне щастя квіт!
На небі сонця ясний жар,
Горить огнем блакит.
Життя сповняє чарів чар,
Тремтять уста, у жилах жар —
Чи тямиш?

